

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudcem JUDr. Tomášem Švecem, Ph.D., ve věci

žalobce: T. T. L., narozený dne X
státní příslušnost X
zastoupený advokátem Mgr. Vratislavem Polkou
sídlem Berní 2261/1, 400 01 Ústí nad Labem

proti
žalované: Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 00 Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 27. 6. 2024, č. j. MV-75522-5/SO-2024,
takto:

- I. Rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 27. 6. 2024, č. j. MV-75522-5/SO-2024, se ruší a věc se vrací žalované k dalšímu řízení.
- II. Žalovaná je povinna zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 9 800 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce Mgr. Vratislava Polky, advokáta se sídlem Berní 2261/1, 400 01 Ústí nad Labem.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podanou Městskému soudu v Praze domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 27. 6. 2024, č. j. MV-75522-5/SO-2024 (dále jen „napadené rozhodnutí“).

Tím žalovaná změnila rozhodnutí Ministerstva vnitra (dále jen „**správní orgán prvního stupně**“) ze dne 4. 4. 2024, č. j. OAM-3688-16/DP-2024 (dále jen „**prvostupňové rozhodnutí**“) tak, že žádost se zamítá a povolení k dlouhodobému pobytu se podle § 46 odst. 5 ve spojení s § 56 odst. 1 písm. h) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**zákon o pobytu cizinců**“) nevydává, neboť byly zjištěny skutečnosti nasvědčující tomu, že žalobce hodlá zneužít povolení k dlouhodobému pobytu k jinému účelu, než je uveden v žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu.

2. Prvostupňovým rozhodnutím **správní orgán prvního stupně** zamítl žádost žalobce o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia s tím, že povolení k dlouhodobému pobytu se dle § 46 odst. 5 ve spojení s § 56 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců neuděluje, neboť nejsou splněny podmínky pro jeho vydání.

II. Podstatný obsah žaloby

3. Žalobce v podané žalobě nejprve namítl porušení povinností odvolacího orgánu s tím, že napadené rozhodnutí odporuje ustanovení § 68 odst. 3, § 89 odst. 2, § 3 a § 2 odst. 3 a 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**správní řád**“). Žalovaná pak podle něj postupovala nezákonně, když napadeným rozhodnutím změnila výrok prvostupňového rozhodnutí způsobem, který mu zabránil brojit proti novým důvodům zamítnutí žádosti odvoláním. Odvolával se totiž proti původnímu výroku prvostupňového rozhodnutí, jímž byla zamítnuta jeho žádost ze zcela odlišných zákonných důvodů.
4. Napadené rozhodnutí dále žalobce označil za akt přepjatého formalismu, který je naprosto nepřiměřený a vydaný v rozporu se zjištěným skutkovým stavem. Své závěry totiž **správní orgány** staví toliko na podezření, aniž by bylo důvodné se domnívat, že on sám skutečně hodlá požadovaný pobyt zneužít k jinému účelu. Podotkl, že ze spisového materiálu vyplývá, že byl srozuměn s účelem požadovaného pobytu, věděl, že nejprve bude studovat přípravný kurz českého jazyka a následně vysokou školu. Ozřejmil, že potvrzení o přijetí ke studiu jiné školy bylo omylem, resp. pochybením ze strany školy. Připustil, že nezná podrobně organizaci plánovaného studia, systém známkování či kreditů, avšak to neznamená, že by chtěl svůj pobyt zneužít k jinému účelu. Konstatoval, že bude mít dostatek času podrobně informace případně nastudovat. Také zmínil, že disponuje dostatečnými finančními prostředky k pobytu na území. Uvedl i jaký obor hodlá studovat a jaký titul získá v případě úspěšného ukončení studia. **Správní orgány** tak podle něj neměly pro svůj závěr dostatečnou oporu.
5. Dále žalobce namítl, že nelze akceptovat ani to, že žalovaná odmítla přihlédnout k potvrzení o přijetí ke studiu doloženému spolu s doplněním odvolání. Podotkl, že již před vydáním prvostupňového rozhodnutí ve svém písemném vyjádření upozornil **správní orgán prvního stupně**, že došlo k pochybení, když bylo doloženo potvrzení o přijetí na jinou školu, než kterou hodlá studovat. **Správní orgány** přitom mohly toto tvrzení snadno ověřit dotazem u příslušné školy či výzvou k doložení potvrzení, což však neučinily. **Správní orgán prvního stupně** nadto nechal jeho vyjádření bez povšimnutí. Dále poznamenal, že **správní orgány** nepřihlédly k tomu, že je mu X let, na území České republiky nikdy nebyl a není plně srozuměn se všemi podmínkami života v České republice včetně života studentského. Je přitom podle něj naprosto běžné, že se s těmito podmínkami studenti seznamují až při zahájení studia.

6. Žalobce tedy uzavřel, že ze spisového materiálu nevyplývá, že by hodlal svůj pobyt zneužít k jinému účelu. Napadené rozhodnutí je proto vydáno v rozporu se zjištěným skutkovým stavem. Navrhl tedy zrušení obou rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. Požadoval také náhradu nákladů řízení.

III. Vyjádření žalované

7. Žalovaná ve svém vyjádření k žalobě nejprve podotkla, že žalobce uvádí v zásadě shodné námitky jako v podaném odvolání. Těmito námitkami se již důkladně zabývala a odkázala proto na napadené rozhodnutí a obsah správního spisu, zejména záznam o provedeném pohovoru. Následně shrnula některé skutkové okolnosti, které vyplývají z obsahu správního spisu. Rovněž zopakovala některé závěry plynoucí z prvostupňového rozhodnutí i napadeného rozhodnutí a stručně zrekapitulovala také žalobní námitky.
8. Posléze žalovaná citovala nálezy Ústavního soudu ze dne 13. 6. 2013, sp. zn. II. ÚS 1149/13, a dodala, že z hlediska vyloučení rizika zneužití pobytového oprávnění je důležitá schopnost dostatečně vysvětlit motivaci ke studiu, volbu školy, programu apod. Hodnotit je tak podle ní možné plnění budoucího účelu pobytu i na základě znalostí budoucího studia a motivace žadatele. Motivace ke studiu je zjišťována především ověřením informací, které žadatel o plánovaném studiu má, zjišťováním využitelnosti studia pro žadatele a případné návaznosti oboru na obor, který již vystudoval. Rovněž žalovaná uvedla, že jako odvolací orgán musí v rámci zásady volného hodnocení důkazů zhodnotit rozpory a na základě tohoto zhodnocení rekonstruovat skutkový stav. Do tohoto posouzení je třeba zahrnout i pravidlo obsažené v ustanovení § 82 odst. 4 správního řádu. Nelze akceptovat, aby byly v odvolání dokládány nové doklady či doplňovány některé informace týkající se deklarovaného účelu pobytu.
9. Dále žalovaná odkázala na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 4. 2018, č. j. 9 Azs 438/2017-25, ze dne 12. 3. 2015, č. j. 9 Azs 12/2015-38, ze dne 20. 6. 2018, č. j. 3 Azs 133/2017-27, a ze dne 4. 4. 2019, č. j. 9 Azs 72/2019-32. Poznamenala, že v daném případě je deklarovaný účel pobytu žalobce na území (přípravný jazykový kurz, po jehož absolvování hodlá studovat bakalářský studijní program Tropické zemědělství na České zemědělské univerzitě) nepřesvědčivý. Žalobce nebyl řádně seznámen s účelem pobytu a během pohovoru uváděl rozporuplné a nelogické informace, když nedokázal uvěřitelně prezentovat motivaci k deklarovanému účelu pobytu ani přínos pro něj. Relevantní důvod pro studium na území České republiky podle ní žalobce neuvedl. Dále žalovaná zrekapitulovala některé okolnosti, které žalobce uvedl v rámci pohovoru s tím, že volbu země ani vzdělávací instituce blíže nerozvedl. Neobjasnil ani, co jej vede k opuštění zaměstnání v zemi původu, ani rozpor mezi tvrzejším oborem, který chce studovat, a doloženým potvrzením o přijetí ke studiu.
10. Nesrovnalosti v rámci pohovoru představovaly podle žalované dostatečně závažné a objektivní důvody k domněnce, že žalobce nemá v úmyslu studovat a povolení k pobytu hodlá zneužít za jiným účelem. Odůvodnění studia, instituce a země bylo podle ní neurčité, nevěrohodné a úmysl žalobce studovat nebyl dostatečně a bez pochybností prokázán.
11. Následně žalovaná zmínila, že je třeba přihlédnout také k ustanovení § 37 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Poukázala rovněž na rozsudek Nejvyššího správního soudu

ze dne 27. 12. 2011, č. j. 7 As 82/2011-81. Uvedla, že právo pobývat na území za účelem studia mají mít jen cizinci, kteří mají v úmyslu skutečně a vážně studovat. Posléze zmínila čl. 20 odst. 2 písm. f) směrnice Evropského parlamentu a Rady 2016/801, o podmínkách vstupu a pobytu státních příslušníků třetích zemí za účelem výzkumu, studia, stáže, dobrovolnické služby, programů výměnných pobytů žáků či vzdělávacích projektů a činnosti au-pair (dále jen „**směrnice 2016/801**“) s tím, že popsane skutečnosti jsou s ohledem na uvedený článek směrnice 2016/801 způsobilé vyvolat pochybnost ohledně plnění deklarovaného účelu pobytu.

12. Rovněž žalovaná uvedla, že deklarovaný studijní záměr představuje pouze formální záminku pro získání dlouhodobého pobytového oprávnění. Taktéž podotkla, že správní orgány nemají povinnost zjišťovat, za jakým konkrétním účelem hodlá žalobce pobyt zneužít. Je zcela postačující zjištění důvodných obav. Uvedené skutečnosti přitom zakládaly dostatečně podložené obavy, které mohly být důvodem pro nevydání pobytového oprávnění.
13. Závěrem žalovaná dodala, že vycházela z podkladů, které byly součástí správního spisu. Změnou výroku pak nedošlo ke změně prvostupňového rozhodnutí v neprospěch žalobce, ale pouze ke změně právní kvalifikace, přičemž podstata posuzování případu zůstala shodná. Navrhla proto zdejšímu soudu, aby podanou žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV. Obsah správního spisu

14. Ze správního spisu zjistil zdejší soud následující skutečnosti, které jsou podstatné z hlediska předmětu řízení.
15. Žalobce podal dne 30. 1. 2024 na zastupitelském úřadu České republiky v Hanoji žádost o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia. Uvedl v ní, že je studentem a bude studovat na Univerzitě Jana Evangelisty Purkyně. K této žádosti doložil mimo jiné i jednotné potvrzení o přijetí ke vzdělávání vydané Fakultou strojního inženýrství Univerzity J. E. Purkyně v Ústí nad Labem ze dne 5. 10. 2023, č. j. 24-0091/2024. Z něj se podává, že byl žalobce přijat na přípravný jazykový kurz českého jazyka pro cizince, který uvedená fakulta organizuje společně se Vzdělávacím centrem Association. Účastník vzdělávání může být po absolvování jazykového kurzu, úspěšném složení závěrečné jazykové zkoušky a úspěšně absolvovaném přijímacím řízení přijat do studijního programu „Tropické zemědělství“ s bakalářským studijním oborem „Tropické zemědělství“ na Fakultě tropického zemědělství České zemědělské univerzity v Praze. Standardní doba tohoto studijního programu je 3 roky a absolventi získají akademický titul bakalář. Přípravný jazykový kurz pak má prezenční formu studia, standardní doba studia je 15 měsíců a místem studia je pobočka FSI UJEP v Praze. Předpokládaná doba pobytu účastníka na území České republiky je od 1. 4. 2024 do 30. 6. 2025 a očekávaný příjezd je z organizačních důvodů již 29. 3. 2024.
16. S žalobcem byl následně proveden na zastupitelském úřadu dne 30. 1. 2024 i pohovor. V jeho rámci žalobce odpovídal na dotazy a uvedl, že nemá v České republice žádné příbuzné nebo známé, poplatek za jazykový kurz činí 5 000 eur a jednosměrná letenka stojí 13 až 14 milionů vietnamských dongů. Za ubytování pak bude platit 9,3 milionů vietnamských dongů měsíčně. Nepamatoval si, kdy má kurz začít, ale sdělil, že končí 30. 6. 2025, přičemž na kurz nemůže nastoupit po jeho zahájení. Dále k dotazu uvedl,

že bude studovat od pondělí do pátku, ale nepamatoval si přesně od kolika do kolika hodin ani kolik hodin to bude za den či týden. Věděl však, že celý kurz bude mít 900 vyučovacích hodin. Na otázku ohledně náročnosti jazyka odpověděl, že ví, že čeština je složitý jazyk, ale chce se naučit další jazyk kromě angličtiny. Popsal, že zkouška z českého jazyka v závěru jazykového kurzu proběhne v podobě poslechové, ústní a písemné části a následně bude muset odpovídat na dotazy v češtině. Pokud se mu nepodaří zkoušku složit a nebude přijat ke studiu na vysoké škole, kurz si o další rok prodlouží. Vypověděl, že ohledně studia komunikuje s paní T. D., asistentkou ředitele ze Vzdělávacího centra Association, se kterou je v kontaktu přes telefon a e-mail a od které obdržel i dokumenty o ubytování a přijetí ke studiu. S vyplňováním žádosti mu nikdo nepomáhal a studium bylo jeho vlastním nápadem. Potvrdil, že již zaplatil polovinu celkového školného za jazykový kurz, a to přes známé rodičů. Rovněž sdělil, že po ukončení jazykového kurzu chce studovat na ekonomické univerzitě v Praze, a to obor Finance a účetnictví. K výslovnému dotazu, zda mu někdo přeložil potvrzení o přijetí ke vzdělávání, uvedl, že navštívil překladatele a dostal od něj písemný překlad. Na dotaz, co ví o vysoké škole zemědělské v Praze, odpověděl, že o ní nic neví. Taktéž zmínil, že studium vysoké školy má trvat 3 roky a obdrží titul bakalář. V prvním semestru bude studovat ekonomiku a informační technologie, přičemž další předměty z prvního semestru si nepamatoval. Sdělil, že sám má práci na poloviční úvazek jako prodáváč v obchodě a má plat 6 milionů vietnamských dongů. Nepamatoval si adresu ubytování, ale sdělil adresu, na které bude probíhat jazykový kurz. Ubytovaní mu doporučila paní T. D. ze vzdělávacího centra, bude ubytovaný v X a místnost by měl sdílet s někým dalším. Do školy bude cestovat autobusem nebo metrem asi 25 minut. Nevěděl však kolik stojí jedna jízdenka. Dále zmínil, že informace o možnosti studia v České republice se dozvěděl z nějaké stránky, kterou si nepamatoval. Na otázku, co všechno ví o České republice, odpověděl, že má příjemné klima a dobrý vzdělávací systém. Hlavním městem je Praha. Kolik má Česká republika obyvatel nevěděl.

17. Posléze správní orgán prvního stupně vyrozuměl žalobce o možnosti vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. Žalobce ve svém vyjádření k podkladům rozhodnutí uvedl, že při pohovoru zmínil, že bude studovat na ekonomické univerzitě v Praze, avšak z doloženého potvrzení o přijetí ke vzdělávání vyplývá, že hodlá studovat na České zemědělské univerzitě v Praze. K tomu sdělil, že jeho úmyslem je skutečně studovat na ekonomické univerzitě, nikoliv na zemědělské univerzitě. Ze strany Fakulty strojního inženýrství však došlo nedopatřením k záměně vysoké školy a k zapsání nesprávné vysoké školy do potvrzení. Dodal, že na území hodlá studovat a řádně plnit účel pobytu. V případě potřeby je připraven poskytnout plnou součinnost.
18. Následně správní orgán prvního stupně vydal prvostupňové rozhodnutí. V jeho odůvodnění uvedl, že znalosti žalobce o samotném kurzu jazykové přípravy jsou značně limitované. Podotkl, že si nepamatuje datum zahájení kurzu, rozvrh či adresu. Také poukázal na nesprávný název vysoké školy zmíněné žalobcem a označil na zářezující, že z doloženého potvrzení o přijetí ke vzdělávání jasně vyplývá, že žalobce bude studovat na České zemědělské univerzitě v Praze, nikoliv na ekonomické univerzitě. Potvrzení o přijetí ke vzdělávání si přitom nechal přeložit. Po zhodnocení pohovoru správní orgán prvního stupně konstatoval, že žalobce uvedl řadu rozporuplných, nesousledných a nelogických informací. Žádným relevantním způsobem nedokázal prezentovat věrohodnou motivaci k účelu pobytu ani přínos pro svoji osobu. Dospěl tedy k závěru, že existují důvodné pochybnosti o tom, zda v konkrétním případě skutečně dojde

k naplnění deklarovaného účelu pobytu. Provedl také posouzení přiměřenosti dopadů svého rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce. Dále k vyjádření žalobce k podkladům rozhodnutí uvedl, že se rozporem mezi uvedenými vysokými školami zabýval a srozumitelně dospěl k závěru, že žalobce není řádně seznámen s účelem svého pobytu na území České republiky.

19. Proti prvostupňovému rozhodnutí podal žalobce odvolání. V něm uvedl, že prvostupňové rozhodnutí neodpovídá zjištěnému skutkovému stavu. Podezření, že hodlá požadovaný pobyt zneužít k jinému účelu, správní orgán prvního stupně nelogicky podřadil pod ustanovení § 56 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Prvostupňové rozhodnutí je tedy vnitřně rozporné, když dle výroku nesplnil podmínky pro vydání povolení k pobytu, avšak z odůvodnění vyplývá, že důvodem je neprokázání dostatečné motivace ke studiu a znalostí ohledně budoucího studia. Podezření o možném zneužití pobytu však správní orgán prvního stupně neprokal. Měl přihlídnout k tomu, že žalobci je X let, na území České republiky nikdy nebyl a není plně srozuměn se všemi podmínkami života v České republice včetně života studentského. Je přitom naprosto běžné, že studenti se seznamují s těmito podmínkami až spolu se zahájením studia. K odvolání přiložil fotokopii potvrzení o přijetí ke vzdělávání vydaného Fakultou strojního inženýrství Univerzity J. E. Purkyně v Ústí nad Labem ze dne 28. 3. 2024, č. j. 24-0091/2024. Z něj se podává, že byl žalobce přijat na přípravný jazykový kurz českého jazyka pro cizince. Účastník vzdělávání může být po absolvování jazykového kurzu, úspěšném složení závěrečné jazykové zkoušky a úspěšně absolvovaném přijímacím řízení přijat do studijního programu „Finance a účetnictví“ s bakalářským studijním oborem „Účetnictví a finanční řízení podniku“ na Fakultě financí a účetnictví Vysoké školy ekonomické v Praze. Standardní doba tohoto studijního programu je 3 roky a absolventi získají akademický titul bakalář. Přípravný jazykový kurz pak má prezenční formu studia, standardní doba studia je 15 měsíců a místem studia je pobočka FSI UJEP v Praze. Předpokládaná doba pobytu účastníka na území České republiky je od 1. 4. 2024 do 30. 6. 2025 a očekávaný příjezd je z organizačních důvodů již 29. 3. 2024. Spolu s tímto potvrzením doložil i fotokopii průvodního dopisu od Fakulty strojního inženýrství Univerzity J. E. Purkyně v Ústí nad Labem, ze kterého vyplývá, že má zájem po úspěšném absolvování přijímacího řízení studovat na Vysoké škole ekonomické v Praze ve studijním programu „Finance a účetnictví“.
20. O podaném odvolání rozhodla žalovaná napadeným rozhodnutím. Tím změnila prvostupňové rozhodnutí, jak bylo uvedeno v bodě 1 tohoto rozsudku. K tomu uvedla, že změnou není žalobce nijak krácen na svých právech. Nová formulace výroku podle ní lépe odpovídá zjištěnému skutkovému stavu. Své rozhodnutí tedy žalovaná založila na tom, že byly zjištěny skutečnosti nasvědčující tomu, že povolení k dlouhodobému pobytu hodlá žalobce zneužít k jinému účelu, než je uveden v žádosti [§ 56 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců]. V tomto ohledu vycházela především ze skutečností uvedených žalobcem v rámci pohovoru. Cizinec by podle ní měl již v době podání žádosti disponovat dostatečnými znalostmi týkajícími se účelu pobytu. Těmi však žalobce nedisponoval, a to bez ohledu na to, jaké skutečnosti z jím předložených dokladů vyplývají. Dostatečně též neprezentoval motivaci ke studiu a neuvedl relevantní důvod pro studium na území České republiky. Neobjasnil také rozpor mezi svým tvrzením o studiu na ekonomické univerzitě a doloženým potvrzením o přijetí ke studiu, které zmiňovalo Českou zemědělskou univerzitu v Praze. K odvolání přiložené

potvrzení o přijetí ke studiu měl žalobce podle žalované doložit již správnímu orgánu prvního stupně. Odkázala přitom na ustanovení § 82 odst. 4 správního řádu, avšak dodala, že předložené doklady nemohou změnit závěr, k němuž v rámci odvolacího řízení dospěla. Uzavřela tedy, že žalobce svými znalostmi nepotvrdil, že by o budoucím studiu disponoval dostatečnými znalostmi. Poskytnuté informace o volbě studia v České republice považovala za nevěrohodné, neurčité a neopodstatněné. Z prezentované motivace ke studiu a neznalosti týkající se jeho studia pak dovozovala, že žalobce nebude plnit účel pobytového oprávnění. V této souvislosti žalovaná poukázala i na čl. 20 odst. 2 písm. f) směrnice 2016/801. Dodala, že správní orgány nemají povinnost zjišťovat za jakým účelem hodlá cizinec pobyt zneužít. Postačuje zjištění důvodných obav o jeho zneužití. Poukázala také na to, že řízení zahajované na návrh je ovládáno dispoziční zásadou a účastníci mají povinnost tvrdit rozhodné skutečnosti a podložit je relevantními důkazy. Provedla rovněž hodnocení přiměřenosti dopadů napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

21. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu dotčeném žalobou, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán podle ustanovení § 75 odst. 2 věta první s. ř. s. Vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Rozhodoval bez nařízení jednání, neboť žalovaná s takovým postupem výslovně souhlasila a žalobce k výzvě a poučení soudu podle ustanovení § 51 odst. 1 s. ř. s. nevyjádřil s takovým projednáním věci nesouhlas. Zdejší soud zároveň za této situace a s ohledem na obsah správního spisu nepovažoval nařízení jednání za nezbytné. Při přezkumu napadeného rozhodnutí vycházel zejména z následujících ustanovení právních předpisů.
22. Podle ustanovení § 46 odst. 5 zákona o pobytu cizinců *platí pro povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia na území (§ 42d) obdobně odstavec 1 věta druhá a § 37, § 55, § 56 odst. 1 písm. a) až c), e), g), h), l) a m), § 56 odst. 2 písm. a) a § 62 odst. 1 vztahující se na dlouhodobé vízum. Před vydáním rozhodnutí o zamítnutí žádosti o vydání nebo prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia na území podle § 42d nebo rozhodnutí o zrušení platnosti tohoto povolení ministerstvo posoudí přiměřenost dopadů tohoto rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince.*
23. Podle ustanovení § 56 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců *dlouhodobé vízum, s výjimkou víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území z důvodu podle § 33 odst. 3, ministerstvo cizinci neudělí, jestliže se cizinec na požádání ministerstva nebo zastupitelského úřadu nedostaví k pohovoru nebo nepředloží ve stanovené lhůtě doklady za účelem ověření údajů uvedených v žádosti o dlouhodobé vízum nebo jestliže se i přes provedení pohovoru nebo vyhodnocení předložených dokladů nepodaří tyto údaje ověřit.*
24. Podle ustanovení § 56 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců *dlouhodobé vízum, s výjimkou víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území z důvodu podle § 33 odst. 3, ministerstvo cizinci neudělí, jestliže jsou zjištěny skutečnosti nasvědčující tomu, že cizinec po skončení pobytu stanoveného dlouhodobým vízem neopustí území nebo že dlouhodobé vízum hodlá zneužít k jinému účelu, než je uveden v žádosti o udělení dlouhodobého víza.*

25. Podle článku 20 odst. 2 písm. f) směrnice 2016/801 členské státy mohou žádost zamítnout, pokud členský stát má důkazy nebo závažné a objektivní důvody k domněnce, že státní příslušník třetí země by v zemi pobýval za jiným účelem, než pro který žádá o přijetí.
26. Podle ustanovení § 52 správního řádu jsou účastníci povinni označit důkazy na podporu svých tvrzení. Správní orgán není návrhy účastníků vázán, vždy však provede důkazy, které jsou potřebné ke zjištění stavu věci.
27. Podle ustanovení § 82 odst. 4 správního řádu se k novým skutečnostem a k návrhům na provedení nových důkazů, uvedeným v odvolání nebo v průběhu odvolacího řízení, přihlídně jen tehdy, jde-li o takové skutečnosti nebo důkazy, které účastník nemohl uplatnit dříve. Namítá-li účastník, že mu nebylo umožněno učinit v řízení v prvním stupni určitý úkon, musí být tento úkon učiněn spolu s odvoláním.
28. Žalobce považoval v první řadě za nezákonný postup žalované spočívající ve změně výroku prvostupňového rozhodnutí. Tímto postupem mu měla zabránit v tom, aby proti novým důvodům rozhodnutí mohl brojit odvoláním.
29. V souvislosti s touto námitkou považuje zdejší soud za vhodné odkázat nejprve na závěry vyjádřené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 12. 2018, č. j. 6 As 286/2018-34 (publ. pod č. 3837/2019 Sb. NSS), který zmínila i žalovaná. V právní větě k tomuto rozsudku Nejvyšší správní soud uvádí, že „zrušení rozhodnutí a vrácení věci odvolacím orgánem zpět na první stupeň [§ 90 odst. 1 písm. a) správního řádu] je až krajní možností, jak řešit vady rozhodnutí prvního stupně zjištěné v odvolacím řízení. Pokud je možné napadené rozhodnutí změnit [§ 90 odst. 1 písm. c) správního řádu], je odvolací orgán povinen tak v zájmu hospodárnosti řízení učinit (§ 6 odst. 2 správního řádu). Za tímto účelem je oprávněn provést v odvolacím řízení potřebné důkazy a doplnit další nezbytné podklady, musí s nimi ovšem seznámit účastníky řízení a umožnit jim se k nim vyjádřit. Stejně tak je odvolací orgán oprávněn zaujmout jiný právní názor a posoudit zjištěný skutkový stav po právní stránce odlišně než správní orgán prvního stupně. I zde ovšem musí účastníky řízení na možný odlišný právní náhled na věc předem upozornit a dát jim možnost se k němu vyjádřit, pokud by pro ně nové právní posouzení mohlo být s ohledem na dosavadní průběh řízení překvapivé.“ Je tedy třeba dát za pravdu žalované, že změna rozhodnutí je oproti jeho zrušení a vrácení věci zpět na první stupeň preferovanou variantou. V posuzované věci žalovaná vycházela ze skutkového stavu zjištěného správním orgánem prvního stupně. Změna výroku vycházela toliko z odlišného právního hodnocení skutkového stavu (podřazení zjištěného skutkového stavu pod jiný důvod zamítnutí žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu). V takovém případě je ovšem nutné, aby nové právní posouzení nebylo pro účastníka řízení překvapivé, resp. nebyla mu způsobena újma v důsledku ztráty možnosti se odvolat. Jinak řečeno účastníku řízení musí být v případě odlišného právního posouzení věci dána reálná možnost na změnu právního posouzení reagovat. Překvapivost rozhodnutí je přitom třeba posuzovat s ohledem na dosavadní stav řízení, dokazování, procesní situaci a uplatněné námitky (srov. body 22 až 24 zmíněného rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 12. 2018, č. j. 6 As 286/2018-34).
30. V posuzované věci dospěl zdejší soud k závěru, že změna výroku prvostupňového rozhodnutí odůvodněná odlišným právním hodnocením žalované nebyla pro žalobce překvapivá a nezpůsobila mu tedy újmu v důsledku ztráty možnosti brojit proti novému právnímu posouzení odvoláním. Je tomu tak proto, že již z prvostupňového rozhodnutí

vyplývá, že správní orgán prvního stupně dospěl k závěru o existenci důvodných pochybností o tom, zda skutečně dojde k naplnění deklarovaného účelu pobytu. To odůvodnil nedostatečným vysvětlením motivace ke studiu a poskytnutím rozporuplných informací žalobcem. Přesto však žádost žalobce zamítl podle ustanovení § 56 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců. I sám žalobce pak v podaném odvolání brojil proti tomu, že prvostupňové rozhodnutí je založeno na nesprávném právním názoru. Měl za to, že z jeho výroku vyplývá, že důvodem zamítnutí žádosti je nesplnění podmínek pro vydání povolení k pobytu, avšak z odůvodnění se podává, že žádost byla zamítnuta toliko z důvodu podezření na zneužití budoucího pobytu k jinému účelu. Výslovně také proti tomuto závěru o zneužití pobytu brojil a tato argumentace byla podstatným bodem jeho odvolání. V tomto ohledu uvedl, že takové podezření nebylo prokázáno a nebylo přihlédnuto k určitým okolnostem jeho případu, které konkrétně uvedl. Žalovaná pak změnila výrok prvostupňového rozhodnutí tak, že žádost zamítla právě z důvodu, že žalobce hodlá zneužít povolení k dlouhodobému pobytu k jinému účelu, než je uveden v žádosti. Vzhledem ke vzneseným námitkám a argumentaci žalobce, jakož i k odůvodnění prvostupňového rozhodnutí, tedy nelze dojít k závěru, že by závěr žalované byl pro žalobce překvapivý. Ten totiž výslovně proti důvodům, na kterých správní orgány založily svá rozhodnutí, brojil a s uvedenými závěry polemizoval již v podaném odvolání. Nebyla mu tak upřena možnost v tomto směru argumentovat, když tak i učinil. Nelze ani dovodit, že by byla žalobci uložena napadeným rozhodnutím nějaká povinnost. Prvostupňové rozhodnutí pak nebylo změněno ani v jeho neprospěch, když jeho postavení se v důsledku změny výroku nijak nezměnilo. Uvedenou námitku proto zdejší soud důvodnou neshledal.

31. Dále žalobce v podané žalobě rozporoval závěr žalované, že hodlá povolení k dlouhodobému pobytu zneužít k jinému účelu, než je uveden v žádosti.
32. V tomto ohledu zdejší soud připomíná, že žalobce žádal o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia ve smyslu ustanovení § 42d zákona o pobytu cizinců. Při posuzování žádostí o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia podaných příslušníky třetích zemí je nutné zohlednit i úpravu směrnice 2016/801, která právě na takové případy dopadá. I příslušná ustanovení zákona o pobytu cizinců upravující důvody pro neudělení dlouhodobého pobytu za účelem studia tak je třeba vykládat v souladu s touto směrnicí (srov. bod 30 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 11. 2024, č. j. 6 Azs 38/2024-28).
33. Žalovanou užitému ustanovení § 56 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců odpovídá ustanovení čl. 20 odst. 2 písm. f) směrnice 2016/801 (což ostatně zmiňuje v napadeném rozhodnutí i sama žalovaná). Nejvyšší správní soud k tomu ve svém již výše zmíněném rozsudku ze dne 6. 11. 2024, č. j. 6 Azs 38/2024-28, uvedl: „*Pokud je ve smyslu čl. 20 odst. 2 písm. f) směrnice (EU) 2016/801 žádost o udělení povolení zamítána z důvodu spočívajícího ve zneužití povolení, pak důkazní břemeno nese správní orgán (srov. např. rozsudek Soudního dvora EU ze dne 14. 1. 2021, The International Protection Appeals Tribunal a další, C-322/19 a C-385/19). V žádném případě nelze argumentovat odchylením se od zásady materiální pravdy a důkazním břemenem žadatele. Judikatura Soudního dvora vyžaduje, aby příslušný orgán podložil svůj závěr o zneužití souhrnem objektivních skutečností, ze kterých vyplývá, že i přes formální dodržení podmínek stanovených unijní právní úpravou nebylo dosaženo cíle sledovaného touto právní úpravou, a subjektivním prokem spočívajícím v záměru získat výhodu vyplývající z unijní právní úpravy umělým*

vytvořením podmínek vyžadovaných pro získání této výhody (rozsudek ze dne 14. 1. 2021, The International Protection Appeals Tribunal a další, C-322/19 a C-385/19). Pokud má být zamítnutí žádosti o vízum za účelem studia odůvodněno zneužitím víza, příslušný orgán musí rozhodnutí opřít o důkazy nebo souhrn závažných, nikoli podružných indicií, že deklarovaný účel pobytu není účelem skutečným. Se stěžovatelkou však lze souhlasit v tom, že správní orgány nejsou při zamítnutí žádosti z důvodu dle § 56 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců, resp. čl. 20 odst. 2 písm. f) směrnice (EU) 2016/801 povinny dokázat, za jakým konkrétním účelem hodlá cizinec vízum zneužít.“

34. Dále zdejší soud odkazuje i na závěry plynoucí z rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 29. 1. 2024, č. j. 55 A 50/2022-43 (publ. pod č. 4588/2024 Sb. NSS). V něm Krajský soud v Brně shrnul, že „směrnici požadovaným důkazem může být za určitých výjimečných okolností i obsah pohovoru provedeného s cizincem na zastupitelském úřadu České republiky. Tak tomu bude tehdy, pokud již ze samotného průběhu pohovoru a ze skutečností sdělených cizincem je zcela zjevné, že studijní účel pobytu nebude naplněn. Relativně jednoduchá bude k posouzení situace, v níž cizinec tuto skutečnost sám přímo nebo nepřímo při pohovoru uvede. K podloženému závěru o zneužití pobytu za jiným účelem však může vést i kumulace řady dílčích, avšak závažných indicií – cizinec nezná buď vůbec nebo na potřebné úrovni jazyk, v němž bude studium realizováno, není schopen uvěřitelně popsat svou motivaci ke studiu, nezná podrobně podmínky a průběh studia, nezaplatil poplatky za studium, neví, proč si vybral ke studiu Českou republiku, nezná praktické podmínky života v České republice apod. K domněnce o zneužití pobytu za jiným než studijním účelem naopak nepostačuje pouze to, že cizinec odpovídá na otázky zastupitelského úřadu stručně či obecně. V takové situaci je na zastupitelském úřadu, aby vhodně volenými doplňujícími otázkami zjistil potřebné skutečnosti, případně na ministerstvu či žalované, aby dalšími postupy (např. ve spolupráci s příslušnou vysokou školou) obstaraly další důkazy, na nichž je možné založit použití čl. 20 odst. 2 písm. f) směrnice 2016/801 (srov. k tomu body 63 až 67 stanoviska generálního advokáta de la Tour ze dne 16. 11. 2023 ve věci Perle).“
35. Z uvedené judikatury tedy plyne, že je na správních orgánech, aby prokázaly naplnění důvodu pro zamítnutí žádosti spočívajícího ve zneužití povolení k dlouhodobému pobytu za jiným účelem. To přitom mohou učinit i na podkladě provedeného pohovoru. Závěr o zneužití účelu pobytu však musí opírat o důkazy nebo řadu dílčích a závažných indicií, že deklarovaný účel pobytu není účelem skutečným. I v nyní posuzované věci založily správní orgány své závěry o zneužití pobytu za jiným účelem na provedeném pohovoru. Posouzení závěrů pohovoru tak je pro rozhodnutí v posuzované věci stěžejní. Správní orgány z provedeného pohovoru dovodily, že žalobce nemá dostatečné informace o zamýšleném účelu pobytu, resp. že poskytnuté informace jsou nevěrohodné, neurčité, neopodstatněné a vzbuzují důvodné pochyby o skutečném zájmu plnit tvrzený účel pobytu. Rovněž podle nich žalobce neprezentoval dostatečně svou motivaci ke studiu. S tím se však zdejší soud neztotožnil, neboť z provedeného pohovoru tyto závěry nevyplynuly.
36. Žalované sice lze dát za pravdu, že budoucí student vysoké školy by měl znát obsah studia, jeho průběh, zakončení a budoucí využití. Stejně tak by měl umět objasnit volbu země, vzdělávací instituce, jakož i studijního programu. Dokázat vysvětlit by měl také svou motivaci ke studiu. Pohovor, který měl tyto okolnosti objasnit a na jehož základě správní orgány své závěry dovodily, však byl proveden toliko povrchně. Žalobce nebyl na některé okolnosti vůbec dotazován, případně byl dotazován pouze obecně, čemuž

odpovídaly i jeho odpovědi. Ke konkrétnímu doplnění těchto odpovědí pak nebyl nijak vyzván. Nelze přitom očekávat, že žalobce bude sám doplňovat tvrzení nebo podrobněji reagovat na otázky, aby vyvrátil pochybnosti správního orgánu, pokud neví, o jaké pochybnosti se jedná. Z výše citované judikatury nadto vyplývá, že obecné či stručné odpovědi nejsou samy o sobě dostatečným důvodem pro domněnku o zneužití účelu pobytu. V případě takových odpovědí je na zastupitelském úřadu, aby vhodně volenými otázkami zjistil potřebné skutečnosti, případně aby správní orgány obstaraly další důkazy.

37. Pokud žalovaná v napadeném rozhodnutí zmiňuje, že žalobce neuvedl relevantní důvod pro studium na území České republiky, je třeba konstatovat, že na takový důvod vůbec dotazován nebyl (byl dotazován toliko na to, proč chce studovat v českém jazyce, jak se o možnosti studia v České republice dozvěděl a co o České republice ví). Žalovaná si v napadeném rozhodnutí rovněž protiřečí, když nejprve uvádí, že žalobce ke kurzu a následné možnosti studia na vysoké škole uvedl jen to, že se o možnosti studovat dozvěděl na internetu, je v kontaktu s asistentkou ředitele vzdělávacího centra, od které obdržel dokumenty, a studium bylo jeho vlastní nápad. Dále však uvádí, že žalobce odpověděl i na další otázky ohledně kurzu a navazujícího studia týkající se vysoké školy a oboru studia, výše poplatku za kurz, celkového rozsahu vyučovacích hodin, data a způsobu ukončení kurzu, délky navazujícího studia a získávaného titulu. Uvedl i dva předměty z navazujícího studia. Ani na volbu země, vzdělávací instituce a motivaci opuštění země původu pak žalobce výslovně dotazován nebyl. Nelze mu tak klást k tíži, že se k těmto okolnostem blíže sám od sebe v průběhu pohovoru nevyjádřil. Je sice pravdou, že odpovědi na některé otázky zastupitelského úřadu neznal nebo si informace nepamatoval (kupř. dotazy ohledně začátku kurzu, adresy ubytování, přesného rozložení hodin kurzu v týdnu, počtu obyvatel České republiky či uvedení alespoň pěti předmětů z prvního semestru studia). Tyto skutečnosti nicméně nelze považovat za natolik významné, aby způsobily nevěrohodnost či celkovou neurčitost podaných informací. S ohledem na celkový průběh pohovoru se tedy nejedná o dostatečnou kumulaci již výše zmíněných závažných indicií, které by svědčily o tom, že deklarovaný účel pobytu není skutečný.
38. Co se týče nesouladu mezi žalobcem předloženým potvrzením o přijetí ke studiu a jeho tvrzením v průběhu pohovoru o tom, jaké studium chce absolvovat po ukončení jazykového kurzu, je třeba podotknout, že žalobce byl toliko dotázán, zda si nechal potvrzení o přijetí ke studiu přeložit. Na žádný rozpor ovšem výslovně upozorněn nebyl a nebyl dotázán ani na jeho vysvětlení. Sám přitom následně v rámci vyjádření k podkladům rozhodnutí zasláném správnímu orgánu prvního stupně vysvětlil, že v předloženém potvrzení o přijetí ke studiu došlo k omylu a jeho záměrem je skutečně studovat na ekonomické univerzitě. Není tak s podivem, že na dotaz ohledně České zemědělské univerzity v Praze při pohovoru odpověděl, že o ní nic neví. V souvislosti s tím dospěla žalovaná k závěru, že žalobce správnímu orgánu prvního stupně nijak tvrzení o uvedení nesprávné školy v potvrzení o přijetí ke studiu neprokázal. Potvrzení o přijetí ke vzdělávání na Vysoké škole ekonomické v Praze doložil až v rámci doplnění odvolání. Na toto potvrzení aplikovala ustanovení § 82 odst. 4 správního řádu s tím, že jako novou skutečnost dokládající účel pobytu na území jej měl doložit již správnímu orgánu prvního stupně, nikoliv až v průběhu odvolacího řízení.

39. Uvedené závěry žalované ovšem ani v tomto ohledu nelze považovat za správné. Žalobce se totiž snažil již v průběhu řízení před správním orgánem prvního stupně rozpor vysvětlit. K prokázání svých tvrzení sice nedoložil žádné podklady, nicméně správní orgán prvního stupně se tímto jeho tvrzením nijak konkrétně nezabýval. Rozpor považoval v rámci prvostupňového rozhodnutí za zarážející a v souvislosti s tvrzením žalobce na toto své hodnocení pouze odkázel. Postupovat měl ovšem tak, aby byly důvodné pochybnosti o předmětné skutečnosti v průběhu řízení odstraněny a byl zjištěn stav věci tak, aby umožnil zákonné rozhodnutí ve věci (viz bod 19 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 7. 2019, č. j. 1 Azs 181/2018-29). V tomto zmíněném rozsudku Nejvyšší správní soud v jiné pobytové věci dovodil, že „*ani případné nesplnění povinnosti součinnosti účastníka řízení označit důkazy na podporu svých tvrzení dle § 52 správního řádu totiž nezabývá správní orgán povinnosti zjistit podstatný skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. [...] Přinejmenším správní orgán měl žalobce vyzvat, aby k prokázání svých tvrzení navrhl jiné důkazy. Neučinil-li tak správní orgán prvního stupně, měla toto pochybení napravit stěžovatelka v odvolacím řízení, a to tím spíše, že žalobce v odvolání navrhl důkazní prostředky, které by bylo možno využít. Vzhledem k výše uvedeným skutkovým okolnostem posuzované věci se v takovém případě se však nejedná o porušení zásady koncentrace dle § 82 odst. 4 správního řádu.*“ (Přiměřeně srov. také např. bod 31 usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 2. 2025, č. j. 8 Azs 189/2024-69.) Nebylo tedy na místě, aby žalovaná odmítla tvrzení žalobce pouze s odkazem na koncentraci řízení, když ten nebyl k jeho prokázání správním orgánem prvního stupně vůbec vyzván a nadto v podaném odvolání předložil důkazy na jeho podporu. Žalobcovým tvrzením a předloženým potvrzením se měla zabývat. Na uvedeném závěru nic nemění ani zmínka žalované, že k odvolání předložené dokumenty nemohly změnit závěr, k němuž dospěla. Ani závěry týkající se hodnocení provedeného pohovoru totiž nebylo možné aprobeovat (viz argumentace výše). K tomu je na místě ještě doplnit, že prosté formální pochybení v uvedení přesného názvu vysoké školy ze strany žalobce taktéž není možné považovat za významnou indicii pro závěr o zneužití účelu pobytu.
40. Lze proto uzavřít, že provedený pohovor ani další shromážděné podklady neposkytují dostatečný podklad pro závěr o zneužití účelu pobytu za jiným účelem. Jak přitom vyplývá z výše citované judikatury, je na správních orgánech, aby zneužití účelu pobytu prokazovaly, resp. své závěry opřely o souhrn závažných, nikoliv podružných indicií, že deklarovaný účel pobytu není účelem skutečným. Nelze tedy v tomto ohledu argumentovat důkazním břemenem žadatele. Pokud o tom měly správní orgány pochybnost, bylo na nich, aby opatřily takové důkazy, kterými by tuto svou pochybnost náležitě podložily.
41. Pro úplnost zdejší soud toliko dodává, že pouhý výčet ustanovení právních předpisů, které měly správní orgány porušit, nemůže být považován za samostatný žalobní bod (srov. např. bod 26 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 6. 2022, č. j. 7 As 325/2021-15).

VI. Závěr a náklady řízení

42. Z výše uvedených důvodů tak zdejší soud podle ustanovení § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. zrušil napadené rozhodnutí, neboť skutkový stav, který vzala žalovaná za základ napadeného rozhodnutí, nemá oporu ve správním spisu a vyžaduje zásadní doplnění.

Věc zároveň vrátil dle ustanovení § 78 odst. 4 s. ř. s. žalované k dalšímu řízení. Nezrušil však prvostupňové rozhodnutí, neboť se jedná o toliko výjimečný postup a vytýkané vady může zřejmě napravit i žalovaná v rámci odvolacího řízení (§ 78 odst. 3 s. ř. s.).

43. V dalším řízení bude žalovaná vázána právními názory soudu vyjádřenými v tomto rozsudku (viz § 78 odst. 5 s. ř. s.). Zejména náležitě posoudí žádost žalobce o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia. Přihlédnout bude třeba i k žalobcově tvrzení o oboru navazujícího studia a také k dokladu o přijetí ke vzdělávání předloženému žalobcem spolu s doplněním odvolání. Případné zamítnutí žádosti z důvodu, že žalobce hodlá zneužít povolení k dlouhodobému pobytu za jiným účelem, než je uveden v žádosti, pak bude nutné opřít o dostatečné podklady.
44. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků rozhodl zdejší soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce měl ve věci plný úspěch, a má proto právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti žalované, jež ve věci úspěch neměla.
45. Náklady řízení žalobce tvoří zaplacený soudní poplatek za žalobu proti rozhodnutí správního orgánu ve výši 3 000 Kč. Dále se jedná o náklady na odměnu jeho zástupce za dva úkony právní služby ve výši 6 200 Kč (převzetí a příprava zastoupení a podání žaloby ve věci samé po 3 100 Kč) dle ustanovení § 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění účinném do 31. 12. 2024 (dále jen „advokátní tarif“) a náhradu hotových výdajů ve výši 600 Kč (za dva úkony právní služby po 300 Kč) dle ustanovení § 13 odst. 4 advokátního tarifu. Zdejší soud vycházel z tarifní hodnoty podle advokátního tarifu ve znění účinném do 31. 12. 2024, neboť podle přechodného ustanovení čl. II. vyhlášky č. 258/2024 Sb. platí, že za právní služby poskytnuté přede dnem nabytí účinnosti této vyhlášky přísluší advokátovi odměna podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění účinném přede dnem nabytí účinnosti této vyhlášky. Celková výše nákladů řízení žalobce tak činí 9 800 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty. Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s., a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze, dne 28. srpna 2025

JUDr. Tomáš Švec, Ph.D.
samosoudce